

[Aksel Larsen.]

Hvad sagde Aksel Larsen på Amalienborg?) Det troede jeg virkelig det ærede medlem vidste. (*Hans Hedtoft*: Nej, jeg har været syg!). Jeg sagde, at jeg ville henstille til kongen, at han tilkaldte det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og opfordrede ham til at danne regering. (*Hans Hedtoft*: Det har vi aldrig vidst før!). Det har tilfældigvis stået i „Land og Folk“, og det har forøvrigt også været udsendt gennem Ritzaus Bureau, men jeg kan ikke gøre for, at det ærede medlem ikke har fulgt med. Jeg gjorde opmærksom på, at før valget har på den ene side socialdemokratiet, på den anden side regeringspartierne sagt, at en forskydning mellem disse to grupper til socialdemokratiets fordel betyder regeringens afgang og dannelsen af en socialdemokratisk regering. Da denne forskydning er sket, da socialdemokratiet har vundet to mandater i forhold til regeringen, vil det være i overensstemmelse med parlamentarisk sædvane, om man nu skifter regering og lader socialdemokratiet komme til. Det var det råd, vi gav kongen.

Jeg skal gerne tilføje — hvis det ærede medlem vil have detaljer —, at jeg sagde: det er jo ikke af kærlighed til socialdemokratiet, det er ikke, fordi vi nærer nogen grundmuret tillid til, at socialdemokratiet, f. eks. i udenrigspolitiske spørgsmål, vil føre en væsentlig anden politik end den nuværende højtærede udenrigsminister, men vi har heller ikke nogen tillid til den nuværende udenrigsminister og til den nuværende regering, og så forekommer det os, at det i hvert fald er det mest rimelige, hvis man retter sig efter valgets resultat, hvilket naturligvis samtidig vil betyde, at socialdemokratiet får en mulighed for at vise, om det vil gennemføre en politik som den, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft gjorde sig til talsmand for i sin radiotale den 20. april om aftenen.

Det er altså ikke rigtigt, således som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard synes at opfatte det, at samtlige partier på rigsdagen har opfordret regeringen til at blive siddende, til grundloven var i orden, for det har vi altså ikke opfordret til. Men det er rigtigt, at socialdemokratiet har opfordret til det.

Det ligger sådan, at der den 22. april blev udsendt en officiel meddelelse — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„de socialdemokratiske repræsentanter har givet kongen det råd at tilskynde en ordning, der muliggør, at regeringsskiftet udskydes“.

Det var en udtalelse af det ærede medlem hr. H. C. Hansen. (*H. C. Hansen*: Tag lige indledningen med!). Jeg behøver aldeles ikke at tage indledningen med, for den kender det ærede medlem godt nok, den kender alle her i salen.

Forholdet er det, at på et tidspunkt, da socialdemokratiet kunne have fået regeringsmagten, sagde man: vi vil vente. Derfor virker det unægtelig lidt hult, når de bagefter larmer op og siger, at det er at sidde vælgerdommen overhørig, at de ikke får regeringsmagten.

Nu bebuder man den skarpeste opposition og kræver regeringens fald. Ja, ja, lad os håbe, at regeringen falder, men jeg tror altså, det vil være hensigtsmæssigt, om man har noget mere tungt vejende argumenter, et stærkere politisk grundlag at optræde med end det, socialdemokratiets ordfører optræder med i dag.

Må jeg tillade mig at spørge: Til hvilket formål kræver det ærede medlem hr. H. C. Hansen regeringens fald? Vil man føre en anden politik? Ja, det sagde man på valgdagen: vælgerne kan i dag sikre landet en ny politik og en ny regering. Men vil man føre en ny politik, hvis man kommer til? Vil man det, så skal jeg oven i købet hilse et regeringsskifte med meget stor glæde, selvom jeg iøvrigt mener, at et regeringsskifte nu ville have været det rimelige. Vil man opfylde de løfter, man gav under valgkampen? Vil man give de gamle noget mere at leve for? Vil man sætte nationalbankens diskonto ned — den, som man selv begyndte at forhøje i sin tid, da det ærede medlem hr. Krag var handelsminister —, og vil man derigennem forårsage en almindelig rentenedsættelse? Vil man virkelig sørge for, at valgloftet om ungdommens ligeret til den højere uddannelse går i opfyldelse? Det var et løfte, man gav i sit valgmanifest til trods for, at man kort tid forinden her i folketinget havde stemt imod et kommunistisk forslag om, at de unge alle skulle have lige ret til den højere uddannelse, kun betinget af deres evner og ikke af foreldrenes økonomiske stilling? Eller for at tage en lillebitte ting — for jeg kan jo ikke tælle alt op, hvad socialdemokratiet lovede i sit valgmanifest —: Vil man blot